

Tekst: Nathalie Driessen

Blad: Grazia

Mijn ex en zijn nieuwe vriendin verwoesten ons leven

‘Ze maakte me zó des duivels, dat ik haar te lijf ging’

Zes jaar geleden scheidde Laura van haar man, en nog voelt het alsof ze dagelijks verstrikt is in een groot gevecht

Laura (39): “Tien gelukkige jaren samenzijn en plotsklaps in een vechtscheiding belanden die je hele leven beheerst en je kinderen kapotmaakt. De laatste zes jaren waren voor mij en mijn twee kinderen een hel. Niet zozeer vanwege het feit dat we uit elkaar gingen, als wel de emotionele rollercoaster waarin we belandden. Mijn ex, hun vader Bas, en zijn nieuwe vriendin maken ons het leven compleet zuur. Het begon toen hij verliefd werd op haar, ‘die moeder op het schoolplein’. Ik kwam erachter via zijn duizenden Appjes. Heel cliché. Hij zei dat hij niet vreemdging, want hij wilde voor zijn gezin kiezen, maar was daarentegen continu met haar bezig, voelde zich, naar eigen zeggen, door haar ‘begrepen’.

De ellende begon toen Bas arbeidsongeschikt raakte en ik fulltime moest werken. Eigenlijk waren we hier allebei niet gelukkig mee. Bas was gefrustreerd dat ik nu de kostwinner was, terwijl ik helemaal geen kostwinner wilde zijn. Maar we moesten ons gezin onderhouden. Langzaam groeiden we uit elkaar en trok hij naar haar toe. Hij sprak haar dagelijks, want die vrouw werkte nauwelijks, dus hingen ze samen op het schoolplein of ze waren aan het ‘koffiedrinken’. En: aan het praten. Urenlang. Zijn telefoonrekeningen waren *sky high*. Ik vertrouwde hem steeds minder en ging hem op zijn nek zitten. Telkens vroeg ik: “Hou je nog wel van me?” Ik voelde dat hij gekker op haar was dan op mij.

Ons seksleven liep nog wel, maar we hadden continu ruzie. Ik werd zó onzeker van zijn verliefdheid, dat ik zelfs opperde dat ze wel over de vloer mocht komen. Een verliefdheid hoeft niet per se het einde van een huwelijk te betekenen, dacht ik, maar deze vrouw was enorm gehaaid. Langzaam maar zeker pikte ze hem in. Ze is een helblonde, super dominante vrouw en door het vrolijke, begripvolle, lekkere wijf uit te hangen dat altijd luisterde, wond ze hem steeds meer om haar vingers. Ze was er altijd voor hem, en praatte hem alles naar de mond. Blijkbaar voelde deze nieuwe, meelevende blondine als een warm bad. Op een dag stelde Bas een mediator voor om een scheiding in werking te stellen. Ik was geschokeerd. Was er niet nog iets van ons huwelijk te maken? Nu kondigde hij letterlijk het einde aan.

Rake klappen

Haat en venijn sloop in ons contact. Ik was zó boos dat hij zonder enig overleg een mediator had gebeld. Was het echt over? Bas en zijn nieuwe vlam en ik hadden nog wel zo’n goed gesprek gehad aan tafel met z’n drieën. Ze hadden gezegd: “We zijn wel verliefd op elkaar, maar we kiezen allebei voor ons gezin”. Haar man wist nog van niks, terwijl onze kinderen bij elkaar in de klas zitten. Een paar weken later kondigde Bas een scheiding aan. Diezelfde avond zoende ik met een ander, uit pure frustratie. Bas zei daarna dat ik hiermee de scheiding had aangekondigd! Een normaal gesprek hebben was niet meer mogelijk. Ik sliep op zolder, hij op een andere kamer. De laatste keer dat we met z’n vieren op stap gingen, als gezinsuitje, was hij continu met Blondie aan het Whatsappen, terwijl we ons juist op de kinderen zouden focussen. Dat was voor mij écht de druppel. Niet lang daarna ben ik bij mijn ouders gaan wonen; ik moest mijn verstand volgen en voor de kinderen zorgen dat ze in een rustiger vaarwater terecht zouden komen. De kinderen gingen op en neer en ze vonden het vreselijk. Mijn dochter heeft er nog steeds last van en woont nu geheel bij mij, omdat het totaal is geëscaleerd toen haar vader haar een tik gaf. Zijn nieuwe vriendin behandelde haar ook niet behoren. Ze maakte nare opmerkingen zo van: ‘Nou, die dikke kont heb je echt van je moeder!’ Of ze zeiden samen: ‘Jouw moeder kan toch geen enkele man bij zich houden.’

Hoe durfde ze zo te blaten, en in mijn huis te verblijven waar onze kinderen woonden? Ik was woest! Bas luisterde niet en zij al helemaal niet. Dus ben ik naar haar toegestapt en heb ik haar gevraagd of ze wilde opstappen. Ze negeerde me compleet en zei: ‘Ik kan niet terug, want jij hebt mijn man ingelicht.’ Vind je het gek? Ze maakte me zó des duivels. Toen deed ik iets wat ik niet had moeten doen: ik sloeg haar keihard in haar gezicht. Ik schrok enorm van mezelf en bood mijn excuses aan. Maar vanaf dat moment is alles van kwaad tot erger geworden. Ze wilde me aangeven bij de politie, maar dat heeft Bas nog net weten te voorkomen. Nu doet ze alles om mij en de kinderen het leven zuur te maken. Ze dreigt me om het minste of geringste in elkaar te stampen. Als ik een nieuw paspoort nodig heb voor mijn zoon, doet ze er alles aan om ervoor te zorgen dat ik geen toestemming van zijn vader krijg. Dan zegt ze: “Straks gaat Laura onaangekondigd met hem naar het buitenland, dus doe maar niet...” Ze is intens gemeen, gewiekst, en maakte Bas heel wantrouwend naar mij toe. Verder maken ze het me beiden moeilijk betreffende het co-ouderschap. Ik werk vier dagen per week, terwijl zij grotendeels thuis zijn. En toch proberen ze juist op mijn werkdagen de kinderen naar mij

toe te sturen. Alles om me tegen te werken.

Treitergedrag

Zelfs toen het niet goed ging met onze oudste zoon Johnny, waren ze aan het zieken. De GGD belde me op en vertelde dat hij psychische problemen heeft. Bas en ik moesten samen beslissen of hij gesprekken mocht voeren met een maatschappelijk werkster. Ik stemde meteen in, maar Bas niet. “Dat heeft ie heus niet nodig”, riep hij nonchalant. Johnny wil nu helemaal niet meer bij zijn vader wonen, omdat hij daar niet happy is. Ik vind dat een kind vader en moeder moet blijven zien, maar als hij doodongelukkig is, lijkt me dat geen gezonde situatie. Samen met de GGD besloten we dat er mediation moest komen. We hadden écht hulp nodig. We kregen dus twee mediators. In het eerste gesprek ben ik met de grond gelijk gemaakt. Hij schreeuwde dat ik hem de schuld gaf van onze scheiding, dat ik een moeilijk persoon was, en niemand bij me kon houden. Hij vond me veel te pittig en hij noemde me herhaaldelijk ‘vetzak’. Vervolgens wilde hij geen gesprekken meer en heeft ons vanaf dat moment geprobeerd kapot te maken. Tijdens de kerst hield hij onze zoon bij me weg, hij blokkeerde me op de Whatapp, en dreigde dat hij ‘mijn kop van mijn romp af zou slaan’ als ik nog een keer aan de deur kwam voor de kinderen. Terwijl het verdorie mijn huis was waar hij met die nieuwe heks in zat! En als hij de kinderen bij mij wil ophalen, zegt hij dit in gebiedende wijs, zonder enig respect. Hij commandeert me gewoon. Zijn haat naar mij lijkt groter dan zijn liefde voor zijn kinderen. En zijn vriendin werkt mee. Ze versterken elkaar in het negatieve en vormen een groot front tegen mij. Nog steeds vraag ik me af waarom. Als mijn dochter bijvoorbeeld vraagt of haar vader haar fiets kan meenemen, zegt hij: “Nee, want daar haalt je moeder voordeel uit.” Hij gunt me niks. Of als ze een stukje moet opvoeren op school en ze vraagt: “Pap, kom je ook?”, zegt hij: “Als je moeder komt, kom ik niet.” Ik weet dat ik die klap nooit had moeten verkopen, en dat geef ik oprecht toe. Maar hij werd toch verliefd op een ander en haalde haar toch meteen in huis? Misschien is hij gefrustreerd omdat arbeidsongeschikt is en ik wel kan werken. Misschien is zij wel onzeker over hem en reageert ze dit af op mij en op onze kinderen. Ze geeft Johnny bijvoorbeeld boterhammen met salami terwijl ze weet dat hij dit niet lust. Als hij er wat van zegt, zegt zij: “Zo lang jij alles verkeerd doet, blijf ik jou eten geven wat je niet lust.” Totaal gestoord, toch?

Het trieste is dat onze kinderen hierdoor beschadigd raken. Hoe zij onze kinderen behandelen, puur mij te pesten, dat kan écht niet. Waarom betreft zij de kinderen bij onze ruzies? In de eerste jaren was ik een hele week van slag als er iets gebeurde, waardoor ik niet meer kon werken. Nu gaat het iets beter, maar het treiteren gaat me nog steeds niet in de koude kleren zitten. Laatst kreeg ik een mailtje van Christine le Duc. Ik zou iets besteld hebben. Ik had helemaal niks besteld! Dezelfde middag kreeg ik een mail dat ik mezelf opgegeven zou hebben als proefpersoon om medicijnen te testen. Twee weken later kwam Willy.nl, een site waar je condooms kunt bestellen. Ook daar was een bestelling gedaan op mijn naam. Ik weet zeker dat zij me heeft opgegeven, om te pesten, want mijn adres en bankgegevens waren ingevuld.

Enige wens

Zelf heb ik geen nieuwe partner, omdat ik mijn kinderen niet nog meer wil verwarren. Ik ben wel lid geworden van OuderAlleen.nl, een ontmoetingsplaats waar alleenstaande ouders ervaringen kunnen uitwisselen omtrent de scheiding. Er worden ook etentjes, uitjes en vakanties georganiseerd. Het is geen datingsite, maar een plek waar je gelijkgestemden kunt ontmoeten en je ei kwijt kunt, ook online. Mijn ware redding was het, alleen al voor het leuke tijdverdrijf. Vooral op zondagavond, als ik Johnny heb weggebracht naar hun vader is het fijn om even online te gaan en te kunnen praten of een spelletje te doen. Zo voel ik me minder eenzaam en afgeleid. Soms krijg ik een schop onder mijn kont. Als ik me zielig voel, houden andere alleenstaanden me een spiegel voor en zeggen: “Maar je kunt het toch ook van de andere kant bekijken?”

Goed contact met Bas kan ik denk ik op mijn buik schrijven. Ik sta er zeker voor open, maar hij is zo hatelijk en gemeen. En zij staat als een blok tussen ons in. Ik vind: Bas en ik horen er samen voor te zorgen dat de kinderen op een goede, liefdevolle manier worden grootgebracht. Onze dochter praat nog wel met haar vader, maar ze woont er niet meer. Hun gesprekken blijven oppervlakkig, meer kan ze niet aan. Soms zegt ze: “Mam, stel dat oma ooit doodgaat, dan moeten jullie toch allebei naar de begrafenis komen?” Dan ben ik sprakeloos. Ook wanneer mijn zoon zegt: “Mama, ik weet niet of ik nog bij papa kan wonen, want hij en zijn vriendin doen zo naar”, voel ik me rot. Ooit hoop ik dat we hieruit kunnen komen. Dat Bas zijn eigen frustraties en de scrupules van zijn vriendin opzij kan schuiven voor de kinderen. Dat we samen de schade die zij hebben opgelopen kunnen verzachten. Dat is mijn enige wens.”